

Δέν ἔχεις δίκηο Βασιλιὰ νὰ κλαῖς καὶ νὰ λυπᾶσαι
 Δέν εἶσαι Σὺ ποῦ μὲ χαρὰ στερήθηκες μεγάλη,
 Τὴ λατρεμένη κόρη Σου, ἀγάπη ξακουσμένη,
 Γι' ἄλλη ἀγάπη τρυφερὴ Βασιλείου πλὴν μεγάλου,
 Γιὰ μεγαλύτερ' εὐτυχιὰ στή δόξα καὶ στὰ πλούτη;
 Ἐοῦ μὲ μία διαταγὴ δὲν πέρνεις καὶ χαρίζεις
 Κάθε πιστοῦ σου τὴ ζωὴ, σὰ βροσικῆς ποῦ εἶναι δίκηο,
 Κι' ἀδιαφορεῖς στὰ ἄδικα παράπονα καὶ κλάψαις
 Αὐτῶν ποῦ ὁ πόνος ἔκαμε νὰ μὴ νοοῦν τὸ δίκηο;
 Ἄν εἶν' ἀλήθεια ποῦ εἴμεθα εἰκόνα τοῦ Θεοῦ μας,
 Ἐχει κι' αὐτὸς ὡσάν καὶ μᾶς καρδιὰ γιὰ ν' ἀγαπήσῃ.
 Γιὰ τέτοια ἀγάπη ἄπειρη, ποῦ σύγκρισι δὲν ἔχει
 Ἐμπρὸς σὲ τούτῃ τῇ φθαρτῇ, θρηνεῖς μὴ στέρησ' ἄλλη;
 Γελᾷς στὴ πρόσκαιρ' εὐτυχιὰ καὶ κλαίεις στὴ μεγάλη;
 Τάχα δὲν ἔξερες Βασιλιὰ πῶς ἐμοσχοβολοῦσε
 Ἐκελὸ τὸ ὄραϊο λούλουδο, ἐκεῖνη ἡ μαγεία,
 Πῶς ἦτο τὸ παράδειγμα τῆς ἠθικῆς κ' ἀγάπης,
 Πῶς ἦτο Ἄγγελος σωστὸς στὸ σῶμα, στὴ καρδιά;
 Τάχα δὲν εἶχες πάντοτε τὸ κρυφοκαρδιοχτύπι (1)
 Πῶς τέτοια ἄνθη εἰς τὴ γῆ γιὰ λίγο πάντ' ἀνθοῦνε,
 Γιατὶ ἀγέρι καθαρὸ τοὺς πρέπει γιὰ νὰ ζοῦνε;
 Καὶ πῶς στὴ γῆ οἱ ἄγγελοι τὸν οὐρανὸ ποθοῦνε
 Γιατὶ νὰ ζήσουνε μὲ μᾶς τοῦ κάκου δὲν ἔμποροῦνε;
 Δίκηο δὲν ἔχεις Βασιλιὰ. Τώρα θρηνεῖς καὶ κλαίεις
 Ὅπου ὁ παντοδύναμος ὁ Βασιλιάς τοῦ κόσμου
 Μ' ἀγάπη ἐπροσκάλεσε στὸ τέλειο Βασίλειο
 Τὸν Ἄγγελο, ποῦ ἔστειλε γιὰ λίγο ἐδῶ κάτου;
 Εἶναι βαρεῖα ἡ προσταγὴ. Σὺ πρῶτος ὅμως πρέπει
 Νὰ τὴ δεχθῆς μὲ σεβασμὸ, νὰ δεῖξῃς ποῦ γνωρίζεις
 Ὅτ' εἶναι δικαιότερος κριτῆς ἀπὸ Ἐσένα,
 Ὅταν ἀρπάξῃ τὴ ζωὴ καὶ ὅταν τὴ χαρίξῃ.
 Παῦσε νὰ κλαίῃς Βασιλιὰ, μὴ σὲ μαραίνῃ ὁ πόνος.
 Ἡ στερησί της, βέβαια, σοῦ εἶναι σκληρὴ, μεγάλη.
 Τὴν τρυφερὴ ἀγάπη σου ἐλπίδα πλεῖα δὲν ἔχεις
 Νὰ βλέπῃς ταξειδεύοντας, νὰ σφίγγῃς στὴν ἀγκάλῃ.
 Ἀλλὰ γιατί δὲν σκέπτεσαι, ποῦ θὰ τὴν δῆς γιὰ πάντα
 Στὸ ἔσπερο καὶ μακρινὸ ταξεῖδι, ποῦ θὰ κάμῃς,
 Θὰ τὴν ἰδῆς καθήμενη, θὰ τὴν ἰδῆς ποῦ θὰ 'ναι
 Στὰ δεξιὰ τῆς Παναγῆς, γιατί της πρέπει νὰ 'ναι.
 Δέν ἔχεις δίκηο Βασιλιὰ, νὰ κλαῖς γιὰ τέτοια χάρι
 Ἐγὼ συλλυπητήριο δὲν Σοῦ στείλα κανένα,
 Ὅχι γιατί δὲν ἀγαπῶ τὰ ἄνθη τὰ ὄραϊα
 Καὶ τὴ ματιὰ τὴ γαλανὴ ποῦ 'χει Θεοῦ ἀχτίδα . . .
 Ἀλλὰ γιατί στοχάστηκα, ποῦ στὴ βαθειά Σου θλίψι,
 Τοῦ ἄλλου ἢ λύπη δὲν ἔμπορεῖ παρηγοριὰ νὰ χύσῃ,
 Γιατὶ βαθρὰ αἰσθάνομαι ἐδῶ μὲς στὴ καρδιά μου,
 Πῶς ἕνας τέτοιος Ἄγγελος, τέτοια ψυχὴ Ἁγία,
 Ἐκεῖ ψηλὰ καθήμενη στῆς Παναγῆς τὸ πλάϊ,
 Πάντοτε ἔχει τὴν καρδιά, τὰ μάτια της στραμμένα
 Σὲ μᾶς, ποῦ τὴν ἐχάσαμε, σὲ μᾶς, ποῦ ἀγαπάει.
 Πῶς πάντα καιροφυλαχτεῖ, τὴν ὥρα ὅπου πρέπει,
 Τὰ οὐράνια ἐκεῖνα βλέμματα εἰς τὸ Θεὸ νὰ στρέψῃ
 Καὶ νὰ τοῦ πῇ, Πατέρα μου, κάμε μου αὐτὴ τὴ χάρι,
 Τὴ πρῶτῃ τῇ πατρίδα μου κάμε μου δὲ μεγάλη!...
 Πές μου Σοῦ βάσταξε ἡ καρδιά νὰ τὸ ἀρνηθῆς ποτέ Σου,
 Ὅσαις φοραῖς Σοῦ ζήτησε, τὴ πλεῖο μεγάλη χάρι;
 Ἐχει καρδιὰ πλὴν τρυφερῇ, καρδιὰ 'χει πλεῖο μεγάλη
 Ἐκελὸς ποῦ 'κεῖ περισσότερο πολὺ τὴν ἀγαπάει.

Ἐν Κερκύρῃ τῇ 23 Σεπτεμβρίου 1891.

A. B. ΒΕΡΙΚΙΟΣ.

(1) Ἐκδηλοῦται ἐν τῷ πρὸς τὸν Ἀντιβασιλέα τηλεγραφήματι Του.

Αρ. Εἰς 710

VI 232

